

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr

SO del. do SA Mariusz Wiązek

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej we W. Wiesława Bilskiego

po rozpoznaniu w dniach 25 stycznia 2019 roku i 7 lutego 2019

sprawy S. P. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

M. T.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych oraz oskarżyciela posiłkowego J. L. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 4 grudnia 2017 roku, sygn. akt III K 386/15

I. **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. P. (1) w punkcie I części rozstrzygającej (punkt I części wstępnej) w ten sposób, że uznaje go za winnego tego, że w okresie od dnia 9 listopada 2010 roku do dnia 26 listopada 2010 roku we W., działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przywłaszczył 100 133 akcji (...) S.A. znacznej wartości - 2 303 059 zł, w ten sposób, że posługując się podrobionym dokumentem - dowodem osobistym na nazwisko J. L. (1) uzyskał od pracowników (...) S.A dokument potwierdzenia nabycia akcji zapisanych w rejestrze sponsora emisji prowadzonym przez ww. biuro maklerskie, a następnie posługując się podrobionym dokumentem - dowodem osobistym na nazwisko J. L. (1), założył w Oddziale (...) we W. rachunek maklerski i okazując pracownikom (...) we W. wyłudzony uprzednio dokument potwierdzenia nabycia 100 133 akcji (...) spowodował przekazanie tych akcji na pozostający w jego dyspozycji rachunek maklerski założony w oparciu o podrobiony dokument tożsamości na nazwisko J. L. (1), po czym wydał dyspozycje sprzedaży wymienionych papierów wartościowych na (...) w W., czym działał na szkodę J. L. (1), to jest przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu kary: 2 (dwóch) lat**

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. T. w punkcie III części rozstrzygającej (punkt III części wstępnej) w ten sposób, że uznaje go za winnego tego, że w okresie od 19 sierpnia 2010 roku do 13 października 2010 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), oraz innymi osobami, przywłaszczył 79 218 akcji (...) S.A. wartości 1 263 073,50 zł w ten sposób, że posługując się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa z dnia 5 sierpnia 2010 roku, do dokonywania w imieniu R. T. wszystkich czynności prawnych i faktycznych dotyczących należących do niej akcji spółki (...) S.A. z siedzibą w Ł., złożył w imieniu R. T. oświadczenia woli o warunkowej sprzedaży posiadanych przez nią akcji (...) S.A. i udzieleniu G. S. pełnomocnictwa dalszego do czynności w ich zakresie czym działał na szkodę (...) R. T., to jest przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu kary: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda, stwierdzając, że orzeczona w punkcie IX części rozstrzygającej kara łączna utraciła moc;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. T. w punkcie VI części rozstrzygającej (punkt VI części wstępnej) w ten sposób, że w miejsce przypisanego tam czynu oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie początku listopada 2009 roku w B. i W., w zamiarze by inna osoba użyła jako autentycznego podrobionego wniosku do zarządu (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż 3000 akcji (...) S.A. na rzecz S. B. ułatwił jej to w ten sposób, że wypełnił ten wniosek to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w z art. 270 § 1 k.k.;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych S. P. (1) i M. T. utrzymuje w mocy;

V. na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. T. za przestępstwo i ciąg przestępstw w punktach: VII zaskarżonego wyroku oraz II niniejszego wyroku orzeka wobec tego oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności:

- S. P. (1) od 22 maja 2012 r. godz. 7.00 do 23 maja 2012 r. godz. 20.25 oraz 2 lipca 2014 r.

- M. T. od 13 grudnia 2013 r. godz. 18:50 do 10 czerwca 2014 r.;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: M. K. i R. K. (1) po 840 złotych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonym w postępowaniu odwoławczym oraz po 193,2 złotych zwrotu VAT;

VIII. wymierza oskarżycielowi posiłkowemu J. L. (1) za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości 60 złotych;

IX. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w częściach związanych ze sprawą każdego z nich i wymierza im opłaty za obie instancje:

- S. P. (1) 680 złotych,

- M. T. 880 złotych.

UZASADNIENIE

S. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 9 listopada 2010 roku do dnia 26 listopada 2010 roku we W., działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie 2 303 059 zł (...) S.A. we W., w ten sposób, że posługując się podrobionym dokumentem dowodu osobistego na nazwisko J. L. (1) oraz podrabiając podpisy J. L. (1), uzyskał od pracowników (...) S.A. dokument potwierdzenia nabycia 100 133 akcji (...) S.A. zapisanych w rejestrze sponsora emisji prowadzonym przez ww. (...), a następnie posługując się podrobionym dokumentem dowodu osobistego na nazwisko J. L. (1) oraz podrabiając podpisy J. L. (1), założył w Oddziale (...) we W. rachunek maklerski i okazując pracownikom (...) we W. wyłudzony uprzednio dokument potwierdzenia nabycia 100 133 akcji (...) spowodował przekazanie tych akcji na pozostający w jego dyspozycji rachunek maklerski założony w oparciu o podrobiony dokument tożsamości na nazwisko J. L. (1), po czym wydał dyspozycje sprzedaży wymienionych papierów wartościowych na (...) w W., czym działał na szkodę (...) S.A. we W. i J. L. (1), **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**

M. T. zarzucono, iż:

II. (**pkt IV. a/o**) w okresie od 7 czerwca 2010 roku do 13 lipca 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) posłużył się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa z dnia 13 lutego 2010 roku rzekomo udzielonego R. R. (1) przez R. T., przedkładając je w (...) S.A. we W. przy ulicy (...) celem otrzymania zaświadczenia depozytowego akcji (...) S.A. posiadanych przez R. T., **tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**

III (**pkt V. a/o**) w okresie od 19 sierpnia 2010 roku do 13 października 2010 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), oraz innymi osobami, posługując się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa z dnia 5 sierpnia 2010 roku, do dokonywania w imieniu R. T. wszystkich czynności prawnych i faktycznych dotyczących należących do niej akcji spółki (...) S.A. z siedzibą w Ł., złożył w imieniu R. T. oświadczenia woli o warunkowej sprzedaży posiadanych przez nią akcji (...) S.A. i udzieleniu pełnomocnictwa dalszego do czynności w ich zakresie dla G. S., czym wprowadził w błąd G. S. oraz pracowników (...) S.A. w W., doprowadzając (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 79 218 akcji (...) S.A. wartości nie mniejszej niż 1 263 073,50 zł., czym działał na szkodę (...) S.A. w W. oraz R. T., **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**

IV (**pkt VI. a/o**) w okresie 13 sierpnia 2010 roku w B., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił podpisy J. L. (1) na szeregu dokumentach związanych ze sprzedażą i zamianą akcji (...) S.A. a w tym :

- dwa podpisy J. L. (1) na dokumencie umowy zamiany akcji Nr (...) zawartej w dniu 13.08.2010 roku w pozycjach uprawniony akcjonariusz,

- podpis J. L. (1) na dokumencie wniosku nabywającego o dokonanie wpisu o przeniesieniu 47 354 akcji w księdze (...) S.A. datowanym 13.08.2010 roku,

- podpis J. L. (1) na dokumencie wniosku nabywającego o dokonanie wpisu o przeniesieniu 66 958 akcji w księdze (...) S.A. datowanym 13.08.2010 roku,

- dwa podpisy J. L. (1) na dokumencie umowy zamiany akcji Nr (...) zawartej w dniu 13.08.2010 roku w pozycjach uprawniony akcjonariusz,

- podpis J. L. (1) na dokumencie wniosku nabywającego o dokonanie wpisu o przeniesieniu 31 145 akcji w księdze (...) S.A. datowanym 13.08.2010 roku,

- podpis J. L. (1) na dokumencie wniosku nabywającego o dokonanie wpisu o przeniesieniu 39 976 akcji w księdze (...) S.A. datowanym 13.08.2010 roku,

- podpis J. L. (1) na formularzu aktualizacji danych z dnia 13 sierpnia 2010 roku dotyczący zamiany akcji zwykłych imiennych serii (...) spółki (...) na akcje zwykłe imienne spółki (...) S.A.,

- podpis J. L. (1) na dokumencie oświadczenia złożonego w dniu 13 sierpnia 2010 roku dotyczącego zbycia 30 000 akcji (...) S.A. J. B. i 15 000 akcji R. Z. (1) oraz o wpisaniu do księgi akcyjnej,

- podpis J. L. (1) na dokumencie załącznika Nr 1 do oświadczenia złożonego w dniu 13 sierpnia 2010 roku dotyczącego zbycia 30 000 akcji (...) S.A. J. B. i 15 000 akcji (...) S.A. R. Z. (1) oraz o wpisaniu do księgi akcyjnej,

- podpis J. L. (1) na dokumencie załącznika Nr 2 do oświadczenia złożonego w dniu 13 sierpnia 2010 roku dotyczącego zbycia 30 000 akcji (...) S.A. J. B. i 15 000 akcji R. Z. (1) oraz o wpisaniu do księgi akcyjnej, dotyczącego informacji ilości posiadanych akcji,

- podpis J. L. (1) na dokumencie oświadczenia złożonego w dniu 13 sierpnia 2010 roku dotyczącego odebrania imiennego zaświadczenia depozytowego na 47 354 akcji zwykłych (...) S.A., **tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**

V (pkt VII. a/o) w okresie od początku lutego do 19 lutego 2009 roku w B. i W., podrobił podpis J. L. (1) na dokumencie wniosku do zarządu (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż 13 200 akcji (...) na rzecz M. T., **tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. ,**

VI (pkt VIII a/o) w okresie początku listopada 2009 roku w B. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą podrobił dokument wniosku do zarządu (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż 3000 akcji (...) na rzecz S. B., **tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,**

VII (pkt IX a/o) w okresie od stycznia 2010 roku do 28 maja 2010 roku we W., posługiwał się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa do sprzedaży akcji należących do J. L. (1), zbywając je na rzecz J. B., a w tym:

- w dniu 7 stycznia 2010 roku użył podrobiony dokument pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1) w dniu 1 grudnia 2008 roku, na którym podrobiono podpis J. L. (1), przedkładając go przy czynności sprzedaży 30 000 akcji (...) S.A. za kwotę 450 000 zł J. B.,

- w dniu 12 marca 2010 roku użył podrobiony dokument pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1), w dniu 1 grudnia 2008 roku, na którym podrobiono podpis J. L. (1), przedkładając go przy czynności sprzedaży 20 000 akcji (...) S.A. za kwotę 300 000 zł J. B.,

- w dniu 28 maja 2010 roku użył podrobiony dokument pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1), w dniu 1 grudnia 2008 roku, na którym podrobiono podpis J. L. (1), przedkładając go przy czynności sprzedaży 10 000 akcji (...) S.A. za kwotę 150 000 zł J. B., **tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,**

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 4 grudnia 2017 r., III K 386/15:

I. oskarżonego **S. P. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku czynu z tym, że zmienia opis czynu w pisując w miejsce słów „wielkiej wartości” słowa „znacznej wartości” i uzupełnia jego opis poprzez dodanie fragmentu „działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami”, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k., wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

III. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie III części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k., wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie IV części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

V. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie V części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

VI. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie VI części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

VII. oskarżonego **M. T.** uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie VII części wstępnej wyroku czynu, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przyjmując, że czyny przypisane **M. T.** w pkt. **II oraz od IV do VII** wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego **M. T.** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie III wyroku poprzez zapłatę na rzecz **R. T.** kwoty 1 263 073, 50 zł. (jeden milion dwieście sześćdziesiąt trzy tysiące siedemdziesiąt trzy zł. i pięćdziesiąt groszy);

IX. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył **M. T.** wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. **S. P. (1)** od 22 maja 2012r. godz. 7.00 do 23 maja 2012r. godz. 20.25 oraz 2 lipca 2014r. i **M. T.** od 13 grudnia 2013r. godz. 18:50 do 10 czerwca 2014r.;

XI. orzekł pozostawienie w aktach sprawy, jako integralną część materiału dowodowego dowody rzeczowe opisane w wykazach: k. 882, tom V A, po. 40 k. 876, tom V, poz. 41-43;

XII. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazach: k. 882, tom V A, poz. 31-39, k. 4254, tom XXII, poz. 113, k. 3818, tom XX A, poz. 129-130 k. 2693, tom XIV A, poz. 106 (w zakresie dotychczas niewydanych dowodów) k. 1910, tom X A, poz. 170 i 171 k. (w zakresie dotychczas niewydanych dowodów), k. 1801, tom X A, poz. 168 k. 1015 (w zakresie dotychczas niewydanych dowodów) tom VI A, pod poz. 134 i 137 (w zakresie dotychczas niewydanych dowodów) k. 882, tom V A, po. 31-39, k. 866, tom V A, poz. 29 k. 852, tom V A, poz. 13-16 k. 758, tom IV A, poz. 11 i 12 k. 758, tom IV A, pod poz. 11 i 12, k. 432, tom III A, poz. 44, k. 425, tom III A, poz. 6 oraz na k. 3093 poz. 105 tom XVI poprzez pozostawienie w aktach sprawy

XIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.02.123.1058) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: **adv. R. K. (1)** obrońcy z urzędu **S. P. (1)** kwotę 3.985,20 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy), w tym podatek VAT, oraz na rzecz **adv. M. K.** obrońcy z urzędu **M. T.** kwotę 4.132,80 zł (cztery tysiące sto trzydzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

XIV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. zasądził od oskarżonego **M. T.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego **R. T.** kwotę 3660 zł. (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. zasądził od oskarżonych M. T. i S. P. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego **J. L. (1)** kwotę 2880 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XVI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 633 kpk. zasądził od oskarżonych S. P. (1) i M. T. koszty sądowe w kwotach po 8 000 (osiem tysięcy) zł. w pozostałej części zwolnił od ich ponoszenia i obciążył nimi Skarb Państwa oraz wymierzył im opłaty tj. S. P. (1) w kwocie 800 (osiemset) zł. a M. T. w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni S. P. (1) i M. T. za pośrednictwem obrońców i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. L. (1).

Obrońca oskarżonego S. P. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k.), a to:

1. art. 4, art. 7, art. 193 p 1, art. 410 oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności stanu faktycznego na podstawie materiału dowodowego, który (będąc również niekompletnym) nie upoważnia i nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony S. P. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, a ponadto przekonanie Sądu nie wynika w tej sprawie zdaniem obrony z rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, co nastąpiło wskutek:

a) bezpodstawnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, gdy tymczasem materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w sprawie nie daje podstaw do takiego przyjęcia, a stworzył jedynie liczne, uzasadnione wątpliwości co rzekomego sprawstwa oskarżonego gdyż u jego podstaw znalazły się po pierwsze opinie biegłych (z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego oraz opinia z przeprowadzonych badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów oraz opinia z zakresu badań fonoskopijnych), których wnioski nie przesądzają kwestii sprawstwa i winy zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, wskazując jedynie, iż istnieje duże prawdopodobieństwo dokonania przez oskarżonego przypisanego mu czynu w sytuacji; a po drugie gdy oskarżyciel publiczny nie zawnioskował przeprowadzenia dowodu z aktualnego wywiadu środowiskowego z miejsca zamieszkania S. P. (1) oraz po trzecie zgromadzony materiał dowodowy nie zawiera opinii psychiatry, która wskazywałaby na stan zdrowia psychicznego oskarżonego w czasie popełnienia czynu (listopada 2010 r.), a także obecny stan jego zdrowia, pomimo informacji i treści zeznań, z których wynika, że znajdujące się w aktach sprawy dane osobowe poznawcze, co do S. P. (1), nie obrazują rzeczywistego stanu jego zdrowia i warunków osobistych, w tym nie uwzględniają faktu wieloletniego, patologicznego uzależnienia od alkoholu oskarżonego, na co wskazali m.in.: zeznający w sprawie świadkowie, w tym funkcjonariusze Policji, znający osobę S. P. (1) z przeszłości i z miejsca zamieszkania, czego Sąd I instancji nie uwzględnił, a co oczywiście mogło mieć decydujący wpływ na treść przeprowadzonych w sprawie dowodów z opinii w/w biegłych specjalistów, a co za tym idzie na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia zarówno o winie jak i karze;

b) bezpodstawnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, gdy tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do takiego przyjęcia, gdyż u jego podstaw poza w/w opiniami biegłych znalazły się zeznania świadków (m.in.: pokrzywdzonych J. L. (1) i J. L. (2), P. K., J. D., A. T. (1), R. R. (2), M. L., J. L. (1) oraz J. L. (2) i Z. S.), z których ani jeden z całą pewnością nie wskazał na S. P. (1) i nie potwierdził sprawstwa tego oskarżonego ani tego, że osiągnął on jakąkolwiek korzyść z przestępstwa tym bardziej, że w kilkanaście dni po rzekomym wydaniu telefonicznym dyspozycji sprzedaży akcji pokrzywdzonego przez oskarżonego J. L. (2) (żona pokrzywdzonego J. L. (1)), zgłosiła się osobiście do punktu obsługi klienta w (...) S.A. we W., co spowodowało zablokowanie rachunków bankowych ze znajdującymi się na nich pieniędzmi i akcjami oraz nieuwzględnieniu tego, iż zeznania w/w świadków są w wielu fragmentach niespójne i wewnętrznie sprzeczne, nie korespondują ze sobą ani z pozostałym materiałem dowodowym;

c) bezpodstawnego przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności gdy oskarżony w niniejszej sprawie złożył jednoznaczne wyjaśnienia, a dowody przeciwnie nie mogą podważyć wiarygodności wyjaśnień, albowiem ani jeden z nich jednoznacznie nie wskazuje bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego (biegli specjaliści wskazali jedynie na duże prawdopodobieństwo sprawstwa, nie uwzględniając przy tym stanu zdrowia psychicznego oraz pozostałych istotnych warunków osobistych oskarżonego (m.in. wiek, wykształcenie, wykonywany zawód, stopień inteligencji, wieloletnie uzależnienie od alkoholu, brak posiadania telefonu, brak wiedzy na temat obrotu akcjami itp.), a także na to, że podpisy na umowach, dyspozycje, a także podpisy na innych dokumentach nie zostały nakreślone przez J. L. (1) oraz co najwyżej mówią o dużym prawdopodobieństwie sprawstwa oskarżonego, nie wykluczając odmiennej wersji zdarzenia i udziału innego sprawcy), a ani jeden ze świadków nie był pewny tego, iż oskarżony brał udział w popełnieniu zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy sam oskarżony jednoznacznie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i jednocześnie nie udowodniono oskarżonemu aby był w stanie wykonać czynności przestępne opisane w zarzucie oraz aby oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami, w szczególności, że (jak sam wskazał to Sąd orzekający w pisemnych motywach wyroku) z uwagi na brak wiedzy na temat obrotu akcjami musiał działać z inną nieustaloną osobą oraz w sytuacji, gdy nie ustalono aby S. P. (1) osiągnął z udziału w przestępstwie jakąkolwiek korzyść, co przemawia za uznaniem, że w sprawie wystąpiło spiętrzenie się okoliczności budzących uzasadnione wątpliwości co do wersji zdarzeń opisanej w akcie oskarżenia i przyjętej bezkrytycznie przez Sąd orzekający.

2. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nie powzięcie przez Sąd wątpliwości co do okoliczności mających rzekomo wskazywać na sprawstwo oskarżonego, w sytuacji gdy po dokonaniu oceny dowodów Sąd nie miał podstaw do odrzucenia wersji podanej przez oskarżonego i dla niego korzystnej, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego S. P. (1) niedających się usunąć wątpliwości natury faktycznej, gdy ani zasady logicznego rozumowania ani zasady doświadczenia życiowego, nie pozwalają usunąć istotnych faktów, a mianowicie tego, że rzekomo to oskarżony S. P. (1) w listopadzie 2010 r. (działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) posługiwał się miał podrobionym dokumentem dowodu osobistego na nazwisko J. L. (1) oraz miał podrobić podpisy tego pokrzywdzonego, uzyskując dokument potwierdzenia nabycia akcji oraz , iż miał założyć rachunek maklerski, a także spowodować rzekomo przekazanie tych akcji na pozostający w jego dyspozycji rachunek maklerski, po czym miał wydać dyspozycje sprzedaży rzeczonych akcji, gdy w niniejszej sprawie nie udowodniono oskarżonemu opisanych w akcie oskarżenia działań, w tym nie wykazano jednoznacznie aby posługiwał się kiedykolwiek przerobionymi dokumentami, podrabiał czyjekolwiek podpisy oraz aby działał wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami, a także nie stwierdzono, aby oskarżony wskutek przestępczych działań uzyskał jakąkolwiek korzyść majątkowa, tym bardziej, że w kilkanaście dni po rzekomym wydaniu telefonicznej dyspozycji przez oskarżonego, co do sprzedaży akcji pokrzywdzonego, J. L. (2) (żona pokrzywdzonego J. L. (1)) zgłosiła się osobiście do punktu obsługi klienta w (...) S.A. we W., co spowodowało zablokowanie rachunków bankowych ze znajdującymi się na nich pieniędzmi i akcjami, a także z uwagi na duże prawdopodobieństwo, iż z uwagi na stan zdrowia psychicznego (w tym wieloletnie uzależnienie od alkoholu i związane z tym zaburzenia psychiczne) oskarżony ten nie mógł wykonać czynności przestępczych o które został oskarżony.

3. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a przez to naruszeni zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiającą się w szczególności przez wybiórcze potraktowanie zeznań pokrzywdzonego J. L. (1), zeznań pozostałych świadków (w tym w szczególności J. L. (2), P. K., J. D., A. T. (1), R. R. (2), M. L., J. L. (1) oraz J. L. (2) i Z. S.), a także dowolną ocenę opinii biegłych (z zakresu fonoskopii, grafologii, antroposkopii i profilowania kryminalnego), którzy wskazali co najwyżej na duże prawdopodobieństwo udziału oskarżonego w dokonaniu zarzucanego mu czynu, a nie wyklucza wersji zdarzenia korzystnej dla oskarżonego, a mianowicie tego, że oskarżony ten nie mógł w ogóle dokonać czynności przestępczych, opisanych w zarzucie aktu oskarżenia z uwagi na warunki osobiste, stan zdrowia psychicznego, brak dostatecznej wiedzy na temat obrotu akcjami, oraz bezzasadne pominięcie, iż dane osobowe poznawcze o oskarżonym zawierają prawdziwe i aktualne informacje w sytuacji gdy zeznający w sprawie i znający osobiście S. P. (1) zeznawali, iż był on znany w przeszłości Policji z uwagi na częste spożywanie alkoholu, uzależnienie od alkoholu oraz dopuszczenie się przestępstw pod wpływem alkoholu.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) w związku z niewłaściwą oceną materiału dowodowego sprawy i ukształtowaniem przekonania Sadu na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów, ocenionych dowolnie, a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co przemawia za uznaniem, iż rzeczony uchybienia przeciwko procedurze miały wpływ na treść orzeczenia z uwagi na błędne ustalenia faktyczne, co spowodowało uznanie oskarżonego S. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje zdaniem obrony podstaw do takiego przyjęcia, także z uwagi na brak ustalenia i uwzględnienia tego, że stan zdrowia psychicznego oraz wieloletnie uzależnienie od alkoholu wykluczało dokonanie przez oskarżonego czynności przestępczych opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, jak również to, iż jak bezpodstawnie ustalił Sąd, oskarżony musiał działać wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, która zapewne musiała należeć do kręgu pozostałych sprawców, ustalonych w tej sprawie, a której to osoby nie ustalono.

III. rażąco niewspółmierność (surowość) kary (na zasadzie art. 427 § 1 i 2 w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k.) wyrażającą się w nieuzasadnionym i nieadekwatnym wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości aż 3 lat i 6 miesięcy w sytuacji, gdy (jeśli zgodzić się z kształtem ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, mając przy tym na uwadze przedmiotowo-podmiotowe okoliczności sprawy, jak i właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także jego wiek i stan zdrowia), jest to niewskazane z uwagi na jego wiek, aktualny stan zdrowia (w tym stan zdrowia psychicznego) oraz fakt, że nie udowodniono oskarżonemu aby z przestępstwa osiągnął jakkolwiek korzyść majątkową oraz fakt, iż nie utrzymuje on i nie utrzymywał nigdy związków ze środowiskami kryminogennymi, a nadto za przypisane przestępstwo jest możliwe wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z jednoczesnym zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby, tym bardziej, że zachodzi wobec S. P. (1) pozytywna prognoza kryminogenna, a jego stan zdrowia i wiek wskazują, że wymierzona mu kara byłaby karą rażąco surową.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

ewentualnie:

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

z daleko posuniętej ostrożności procesowej o:

3. zmianę zaskarżonego wyroku przy uznaniu oskarżonego za winnego tego, że dopuścił się on popełnienia w tej sprawie zarzucanego mu przestępstwa i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z jednoczesnym zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby w rozmiarach wg uznani Sądu odwoławczego.

Również w całości zaskarżyła wyrok **obrończyni oskarżonego M. T.** zarzucając:

I. Co do czynów opisanych w pkt II, III, VI, VII części wstępnej wyroku – na podstawie art. 427 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. – naruszenie przepisów postępowania które miało wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1) naruszenie art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na nieprawidłowej ocenie dowodów i dokonaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy i nie rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w szczególności skutek wyrzykowego (jedynie w zakresie przemawiającym na niekorzyść oskarżonego) uwzględnienia przy konstruowaniu stanu faktycznego wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków R. T., G. S., S. B., J. L. (1), a ponadto dokonania ustaleń faktycznych z pominięciem dowodów, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie i jednocześnie wskazywały na brak winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych

mu w/w czynów, tj. pominięcia dowodów z zeznań świadków: H. P., M. F., T. G. (1), R. Z. (1), W. S., J. K., P. P. oraz dowodów z dokumentów w postaci wniosków do (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż akcji należących do R. T. na rzecz S. B. (pismo z dnia 3.11.2009 r.), J. B. (pismo z dnia 4.03.2010 r.) oraz T. G. (2) (pismo z dnia 15.12.2009 r.), pełnomocnictwa z dnia 17 sierpnia 2008 r., oświadczenia J. B. z dnia 12 kwietnia 2010 r., oświadczenia M. T. z dnia 19 kwietnia 2010 r., pismo (...) S.A. w W. z dnia 9 września 2010 r.

2) naruszenie art. 424 k.p.k. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do dowodów z dokumentów o których mowa w pkt 1 powyżej, w szczególności brak wyjaśnienia dlaczego dokumenty te zostały pominięte przez Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie, a także poprzez ogólne (bez bliższego wyjaśnienia) wskazanie, że zeznania świadków, do których Sąd I instancji nie odwołał się w ustaleniach faktycznych, nie wniosły nic do sprawy.

II. Co do czynów opisanych w pkt IV i V części wstępnej wyroku – na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt 4 k.p.k. – rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego za popełnienie w/w czynów, tj. wymierzenie nadmiernie surowej, nie uwzględniającej stopnia społecznej szkodliwości w/w czynów oraz innych okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego M. T. od popełnienia czynów opisanych w pkt II, III, VI, VII części wstępnej wyroku'
2. wymierzenie oskarżonemu M. T. za czyny opisane w pkt IV i V części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 k.k., kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

ewentualnie:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. T. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. L. (1) zaskarżył wyrok co do winy w zakresie czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisanego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku i zarzucił:

I. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 399 § 1 k.p.k., poprzez brak dokonania zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. T. w pkt IX aktu oskarżenia, to jest czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i chybnym przyjęciu w punkcie VII wyroku jedynie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. T. z art. 270 § 1 k.k. mimo, iż opis czynu w punkcie IX aktu oskarżenia, jak i zdarzenie historyczne, Leżące u podstaw oskarżenia co do tego czynu oraz ustalenia faktyczne poczynione w toku postępowania karnego przed Sądem I instancji w oparciu o przyjęty materiał dowodowy, potwierdzają, iż oskarżony M. T. nie tylko posłużył się podrobionymi dokumentami pełnomocnictwa do sprzedaży łącznie 60.000 akcji należących do pokrzywdzonego J. L. (1), ale także „zbył je (te akcje) na rzecz J. B. (...) za kwotę 450.000 zł, 300.000 zł i 150.000 zł”, zatem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci sześćdziesięciu tysięcy akcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 900.000 zł, czym działał na szkodę J. L. (1), tym samym dopuścił się również czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

II. obrazę przepisów prawa materialnego to jest treści art. 46 § 1 k.k. poprzez jego pominięcie i nie zastosowanie mimo tego, iż czyn opisany w punkcie IX aktu oskarżenia wskazuje, iż oskarżony M. T. nie tylko posługiwał się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa do sprzedaży akcji należących do J. L. (1), ale również zbył te akcje na rzecz osoby trzeciej to jest J. B., zatem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadził J. L. (1) do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w postaci sześćdziesięciu tysięcy akcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 900.000 zł, czym działał na szkodę J. L. (1), przy czym wniosek oskarżyciela posiłkowego J. L. (1) co

do zobowiązania oskarżonego M. T. do naprawienia szkody wyrządzonej czynem przypisanym w punkcie IX aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz J. L. (1) kwoty 900.000 zł został przed Sądem złożony.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

1. zmianę orzeczenia w zaskarżonej części to jest w pkt VII wyroku poprzez przyjęcie, iż objęty nim czyn karny przypisany oskarżonemu M. T. wypełnia znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za podstawę wymierzonej kary przyjęcie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.
2. na podstawie art. 466 k.k. zobowiązanie oskarżonego M. T. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie VII wyroku poprzez zapłatę na rzecz J. L. (1) kwoty 900.000 zł,
3. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. zasądzenie od oskarżonego M. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. L. (1) poniesione koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych S. P. (1) i M. T. były zasadne w części, natomiast apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. L. (1) nie mogła zostać uwzględniona.

1. W apelacjach obrońców obu oskarżonych zawarto zarzuty obrazy przepisów postępowania: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 424 k.p.k. Pierwszy z wymienionych przepisów wyraża ogólną zasadę prawa: zasadę obiektywizmu. Stanowi ona dyrektywę kierunkową, której realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755).

Z kolei nakaz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. skierowany jest do organu postępowania, a nie strony. Chodzi więc o te obiektywne, a nie istniejące tylko w subiektywnym przekonaniu strony, wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Skoro Sąd Okręgowy takich wątpliwości nie nabrał, to i postąpienie w sposób wskazany w tym przepisie nie było możliwe. Do naruszenia wskazanej zasady dochodzi, gdy Sąd po prawidłowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego i wszechstronnej ocenie rezultatów, spośród rysujących się na tle dowodów uznanych za wiarygodne różnych wersji zdarzenia wybiera jedną z nich sprzecznie z nakazem z art. 5 § 2 k.p.k. Gdy apelujący (jak w niniejszej sprawie) kwestionują ocenę poszczególnych dowodów, wyprowadzone z nich wnioski, kompletność postępowania dowodowego, a więc sytuacje poprzedzające tę o jakiej mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to nie może być mowy o naruszeniu wskazanego przepisu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.01.2019 r., III KK 215/18, L.).

Sąd Apelacyjny wielokrotnie wcześniej wskazywał, że wywołana apelacją kontrola odwoławcza zasadniczo (poza sytuacją z art. 425 § 2 zd. II k.p.k., która tu nie zachodzi), służy weryfikacji trafności orzeczenia, a nie jego uzasadnienia. O tej zaś świadczą nie formalnie nienaganne pisemne motywy, sporządzone już po wydaniu wyroku (art. 423 § 1 k.p.k.) i odrębne od niego (art. 413 k.p.k.), ale konfrontacja orzeczenia z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i dotrzymanie istotnych wymogów proceduralnych. Skoro, więc dla skuteczności zarzutu obrazy przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jego możliwego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) to naruszenie art. 424 k.p.k. samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie) nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie przekonują i nie warunkują tej kontroli. Szczegółowe kwestie podniesione przy tej okazji zostaną omówione niżej, w części rozważań odnoszących się do oceny dowodów i ustaleń faktycznych.

2. W toku postępowania przed Sądem I instancji ani obrońca ani sam oskarżony **S. P. (1)** nie wnosili o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów dla oceny poczytalności oskarżonego w czasie czynu i podczas procesu.

Także Sąd Okręgowy nie dostrzegł potrzeby przeprowadzenia tego dowodu z urzędu. W istocie nie występowały uzasadnione wątpliwości w tej mierze w odniesieniu do czasu popełnienia zarzucanego czynu jak i czasu toczenia się postępowania. Opierając się na relacji policjanta R. R. (2) (k.322, 222-224 C), kontakcie z oskarżonym obrońca wywodzi, że S. P. (1) jest uzależniony od alkoholu. Sam oskarżony przyznając, że alkohol spożywa (k. 164) nie potwierdził by cierpiał na chorobę alkoholową. R. R. (2) (k.322v) widywał S. P. (1) pod wpływem alkoholu, ale nie wie czy jest on osobą uzależnioną. Prowadzenie postępowania przygotowawczego wobec S. P. (1) o czyn z art. 178a § 2 k.k. nic w tym względzie nie zmienia. Oskarżony nie miał urazów głowy, brak w aktach dokumentów wskazujących, że cierpi na zaburzenia psychiczne, niedorozwój umysłowy, przebył chorobę mogącą prowadzić do zmian psychiki. Również okoliczności przypisanego czynu, opisywane przez świadków i zarejestrowane przez kamery zachowanie oskarżonego w bankach, podczas rozmów telefonicznych z pracownikami banku nie odbiegało od zwyczajnego w takich sytuacjach. A. T. (2) (k. 295-296, 169- (...)) D. K. (k. 392-394c, 396-398c, 399-402c, 393v-394), P. K. (k.265v-267v, 50-57C), M. D. (k.353-355, 155- (...), 158- (...), 163- (...), 167- (...)) mający kontakt z osobą podającą się za J. L. (1) nie wskazują by kontakt ten był utrudniony, osoba nietypowo się zachowywała. O takich zachowaniach oskarżonego nie mówi też M. L. (k. 237, 215- (...)) - sołtys wsi w której mieszka S. P. (1). Także Sąd I instancji stykający się ze S. P. (1) na rozprawie nie powziął wątpliwości co do tego, że rozumie on zadawane pytania, wypowiada się i zachowuje adekwatnie do okoliczności i sytuacji w jakiej się znalazł, podejmuje rozsądną obronę. Sam fakt korzystania przez oskarżonego z konsultacji psychiatrycznych i psychologicznych, czy złożenia przez niego oświadczenia, że leczył się psychiatrycznie, nie oznacza zaistnienia stanu wątpliwości co do poczytalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16.03.2011 r., IV KK 34/11, OSNwSK 2011 r., z. 1, poz. 550, z 7.12.2016 r., II KK 350/16, L., z 10.9.2009 r., V KK 61/09, OSNwSK 2009 r., z. 1, poz. 1861).

Co się tyczy kwestii wywiadu środowiskowego to za postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 r., IV KK 118/17, (LEX nr 2312480) należy wskazać, że „ani przepisy Kodeksu postępowania karnego, ani żadne inne przepisy wykonawcze, nie wskazują na termin ważności takiego dokumentu, ani na potrzebę jego aktualizacji. W szczególności, o takim terminie, jak również o potrzebie jego aktualizacji, nie wspomina rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2003 r. w sprawie regulaminu czynności w zakresie przeprowadzania wywiadu środowiskowego oraz wzoru kwestionariusza tego wywiadu (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r., Nr 108, poz. 1018). (...) Dlatego też wprowadzenie do materiału dowodowego nowych danych osobo-poznawczych zależało przede wszystkim od inicjatywy stron postępowania - skoro organ procesowy spełnił obowiązek wynikający z art. 214 § 2 pkt 1 k.p.k. Można było jedynie rozważyć kwestię ewentualnego uzupełnienia wywiadu środowiskowego (§ 5 ust. 2 ww. rozporządzenia z dnia 11 czerwca 2003 r.), co jest możliwe na każde żądanie organu polecającego jego przeprowadzenie. Nie jest to jednak obowiązkiem organu, a jedynie uprawnieniem, w sytuacji, gdy organ ten dojdzie do wniosku, że kwestionariusz wywiadu środowiskowego nie obejmuje wszystkich wskazanych w nim elementów. W przedmiotowej sprawie Sąd do takiego wniosku jednak nie doszedł. Jeśli obrońca uważał, że konieczne było ponowne przeprowadzenie nowego wywiadu środowiskowego, lub uzupełnienie starego, winien taką potrzebę zasygnalizować Sądowi I instancji (...). Z całą pewnością natomiast nieprzeprowadzenie aktualnego wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania oskarżonego nie stanowiło naruszenia prawa - skoro prawo nie zobowiązuje sądu do przeprowadzenia ponownego, aktualnego badania sytuacji osobistej oskarżonego.” Natomiast sytuacja z art. 214 § 2 k.p.k. nie zachodziła.

Wbrew twierdzeniu apelacji obrońcy oskarżonego S. P. (1) opinie biegłych z zakresu fonoskopii (k.2350- (...)), antroposkopii i profilowania kryminalnego (k.2537- (...)) nie mówią o dużym prawdopodobieństwie identyfikacji oskarżonego, lecz są stanowcze. Pierwsza z nich wskazuje na podstawie badań subiektywnych, porównawczych wizualnych i komputerowych, analizy leksykalnej nagrań rozmów z pracownikami (...) (k. (...)) i nagrań porównawczych (k. (...)), że głos na materiale dowodowym należy do jednej osoby i z bardzo dużym prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością jest głosem S. P. (1). Opinia z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego uznaje, że mężczyzna działający na terenie (...)i (...)we W. to ta sama osoba, a jej wizerunek odpowiada wizerunkowi ze spreparowanego zdjęcia z dowodu osobistego na nazwisko J. L. (1). Osoba z fotografii w podrobionym dowodzie osobistym nie odpowiada wizerunkowi prawdziwego J. L. (1). Biegły stwierdza, że wizerunek twarzy, jej fragmentów, sylwetki, budowy ciała, zespół cech biometrycznych/motorycznych osoby zarejestrowanej w (...)i

(...)odpowiada tożsamym cechom S. P. (1), a wizerunek twarzy na zdjęciu w podrobionym dowodzie osobistym na nazwisko J. L. (1) odpowiada tożsamym cechom antropometrycznym S. P. (2), stopień podobieństwa dla zamkniętego zbioru danych i osób jest zupełny. W odniesieniu do zbioru otwartego autor opinii zastrzega, że jeśli organ procesowy ustali że S. P. (1) nie posiada brata lub osoby bezpośrednio spokrewnionej w wieku 50-55 lat, 160 cm wzrostu, o zauważalnym podobieństwie twarzy i mającej m.in. charakterystyczny układ zmarszczek, znamię barwnikowe wewnątrz lewego ucha, narośl /brodawkę w obszarze lewego oczodołu, znaczne braki uzębienia i nie występuje inna osoba podejrzewana której wizerunek odpowiada wymienionym kryteriom to należy uznać że mężczyzna z (...)i (...)to S. P. (1). Wyliczone wyżej indywidualne cechy charakterystyczne, brak rodzeństwa, posiadanie tylko dwóch braci przyrodnych (k.164v) mogło prowadzić Sąd Okręgowy do wniosku o stanowczości i tej ekspertyzy.

Opinie te nie tylko są zbieżne ze sobą ale i z zeznaniami powołanego już policjanta R. R. (2) (k.322, 222- (...)) a także pracownika (...) P. K.(k.265v-267v, 50-57C). Pierwszy z nich rozpoznał wizerunek i głos znanego sobie S. P. (1) (k. (...)) na okazanych mu nagraniach rozmów i zapisach z kamer z (...)i (...). Dodał, że przesłuchiwał oskarżonego dwa dni wcześniej w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. Okoliczność, że po ponad czterech latach od tego rozpoznania przesłuchany na rozprawie świadek złożył „lakoniczne i oględne” zeznania jest zrozumiała, wynika z upływu czasu i rodzaju zajęcia wykonywanego przez świadka. Nie przekonuje ona o niewiarygodności identyfikacji. P. K. (k.55C) po tym jak okazano mu tablice poglądowe rozpoznał na jednym ze zdjęć S. P. (1) jako osobę podającą się za J. L. (1), rozpoznał też pokrzywdzonego, który domagał się potem wypłaty pieniędzy i S. B., który mu towarzyszył. Tak więc świadek mimo upływu około trzech i pół roku pamiętał i potrafił rozpoznać twarze i opisać okoliczności w jakich je widział: nie tylko oskarżonego, ale także J. L. (1) i S. B.. Brak jest okoliczności uprawdopodobniających, że świadek uległ sugestii i wskazał oskarżonego 27.06.2014 r. dlatego, że dwa lata wcześniej (oskarżony został zatrzymany 22 maja 2012 r. i zwolniony następnego dnia) widział go w banku skutego kajdankami w asyście policjantów. Okoliczność, że J. L. (1) jest młodszy i wyższy od oskarżonego nie ma znaczenia dla oceny wiarygodności rozpoznania ponieważ P. K. najpierw miał kontakt z osobą podającą się za J. L. (1) a dopiero potem z nim samym. Świadek ten nie zeznał, że osoba podająca się za J. L. (1) była ubrana „ubogo” (apelacja k.8) lecz, że przeciętnie, nie zwracała uwagi swoim strojem i zachowaniem (k.54C). P. K. zaprzeczył (k.266) by mówił, że strój mężczyzny wzbudził jego zaufanie. Podzielił się trafnym spostrzeżeniem, że „klienci czasami są bardzo zamożni, a ubrani są przeciętnie”. Nie ma więc sprzeczności w jego zeznaniach podnoszonej w apelacji.

M. D. (k.353-355, 155-157C, 158-162C, 163-166C, 167-168C) makler w (...)początkowo z pewnością wśród okazanych osób rozpoznał oskarżonego jako osobę podającą się za pokrzywdzonego w listopadzie 2010 r.(k.168C). Już na rozprawie (k.354) nie był pewny identyfikacji. Dlatego Sąd I instancji nie uczynił relacji tego świadka podstawą ustaleń. A. T. (2) (k.295-296, 169- (...)) z (...)i D. K.(k. 392-394C, 396-398C, 399-402C, 393v -394) zeznali, że nie są w stanie rozpoznać osoby podającej się za J. L. (1) z którą miały kontakt w listopadzie 2010 r. Nie wynika stąd, że nie mógł jej rozpoznać P. K., czy policjant R. R. (2). Jest oczywiste, że zdolność zapamiętywania wyglądu osób i ich rozpoznawania jest sprawą indywidualną. Natomiast Z. S. nigdy nie miała kontaktu z mężczyzną, który w listopadzie 2010 r. w (...)i (...)podawał się za J. L. (1) (k.332-334, 60-75C). Rację ma natomiast obrońca wskazując, że zeznania tego pokrzywdzonego i jego żony nie mają istotnego znaczenia dla identyfikacji oskarżonego, którego wcześniej nie widzieli, tak jak nie widzieli osoby podającej się za J. L. (1).

Opisane wyżej opinie: fonoskopijna oraz antroposkopii i profilowania kryminalnego oraz świadkowie P. K. i R. R. (2) zbieżnie i niezależnie od siebie identyfikują oskarżonego jako mężczyznę, który posługując się podrobionym dokumentem dowodu osobistego na nazwisko J. L. (1) uzyskał od pracowników (...) S.A dokument potwierdzenia nabycia akcji zapisanych w rejestrze sponsora emisji prowadzonym przez ww. biuro maklerskie, a następnie posługując się podrobionym dokumentem - dowodem osobistym na nazwisko J. L. (1), założył w (...)we W. rachunek maklerski i okazując pracownikom (...) we W. wyłudzony uprzednio dokument potwierdzenia nabycia 100133 akcji (...) spowodował przekazanie tych akcji na rachunek maklerski założony w oparciu o podrobiony dokument tożsamości na nazwisko J. L. (1), po czym wydał dyspozycje sprzedaży tych papierów wartościowych na Giełdzie Papierów Wartościowych w W.. Ocena Sądu I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego przeczącego swemu sprawstwu są nieprawdziwe jest w tych warunkach trafna.

W świetle uzyskanej w postępowaniu odwoławczym stanowczej opinii pismoznawczej wykluczającej by to S. P. (1) podrobił podpisy pokrzywdzonego J. L. (1) na dokumentach bankowych niemożliwe było podzielenie ustalenia, Sądu I instancji, że podpisy te sfalszował oskarżony. Biegły, wydający zresztą inne opinie w tej sprawie, dysponował wystarczającą wiedzą specjalną, doświadczeniem i umiejętnościami by ekspertyzę taką sporządzić. Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się, by opinia była niepełna, niejasna, niespójna. Także strony nie podnosiły w tej mierze zarzutów. Opinia ta nie podważa natomiast opartych na wymienionych wyżej opiniach i zeznaniach ustaleń Sądu Okręgowego co do tego, że to S. P. (1) posługując się podrobionym dowodem osobistym pokrzywdzonego uzyskał w (...) potwierdzenie nabycia akcji (...), a potem otworzył rachunek maklerski w (...), zadysponował przeniesienie akcji (...) na ten rachunek i zlecał ich sprzedaż.

Obrońca podnosi, że z powodu wieku, wykształcenia, nabytej wiedzy, ryzykownego spożywania alkoholu, inteligencji oskarżony nie byłby w stanie wykonać czynności, które mu zarzucono, a potem przypisano. Sąd Apelacyjny takiego przekonania nie podziela. A. T. (2) (k.169vC) zauważyła, że mężczyzna podający się za J. L. (1) nie był zorientowany w obrocie akcjami. Inaczej rzecz tę oceniający P. K. pamięta jednak, że osoba ta nie była zorientowana w konieczności pokrycia kosztów przekazania akcji z (...) do (...). Także treść rozmów oskarżonego z pracownikami (...) dotyczących składania dyspozycji, zakładania rachunku, transferu pieniędzy potwierdza spostrzeżenie A. T. (2), a fachowi pracownicy banków udzielali pomocy i instrukcji oskarżonemu dowiedziawszy się co chce zrobić. Współdziałanie z innymi osobami wynika z faktu dysponowania podrobionym przez inną osobę dowodem osobistym na nazwisko J. L. (1) i takimiż dokumentami bankowymi na których nieznaną osobą sfalszował podpis pokrzywdzonego. Dysponując inteligencją nie odbiegającą od normy, zawodowym wykształceniem i stosownym do wieku i środowiska poziomem wiedzy ogólnej S. P. (1) był w stanie zrozumieć, zapamiętać i zrealizować proste zadanie jakie w ramach podziału ról mu przypadło.

Kwestia trafności prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego S. P. (1) zostanie omówiona niżej wraz z takąż oceną zachowania oskarżonego M. T. (punkt III części wstępnej i ten sam punkt części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) ponieważ powody zmiany w tym zakresie są takie same.

3. Nie bez racji obrońca oskarżonego M. T. podważa przypisanie temu oskarżonemu podrobienia wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wniosku do zarządu (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż 3000 akcji (...) na rzecz S. B. tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. **(punkt VI części wstępnej i ten sam punkt części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).**

Nie jest bowiem kwestionowane, że na druku wniosku z dnia 3.11.2009 r. o którym mowa (k.1022A) oskarżony wypełnił rubryki: dane akcjonariusza (J. L. (1)) seria i numer akcji (3000 akcji za 30000 zł), dane nabywcy (S. B.), dopisek: zgodę wysłać na adres kupującego sporządził R. K., a podpis wnioskodawcy (J. L. (1)) podrobiła nieustalona osoba (opinia pismoznawcza k. 1232 A). Sąd za oskarżonym przyjmuje (uzasadnienie str.6), że wskazane zapisy na wniosku o zgodę na sprzedaż akcji M. T. sporządził na prośbę S. B.. Ten ostatni podał (k.339c), że wniosku nie wypełniał i nie wie kto go podpisał, a akcje wskazane we wniosku nabył za zgodą J. L. (1) na podstawie umowy zawartej z R. Z. (1) jako jego pełnomocnikiem (k.315C). O aprobachie J. L. (1) dla zawarcia umowy sprzedaży z dnia 22 marca 2010 r. (k.881A) mówi też R. Z. (1) (k. 4224A). W takiej sytuacji nie można podważyć prawdziwości wyjaśnień M. T., że wniosek wypełniony przez siebie i nie podpisany imieniem i nazwiskiem J. L. (1) przekazał S. B. (k.166v).

Sfalszowanie wniosku z dnia 3.11.2009 r. do zarządu (...) S.A. o zgodę na sprzedaż akcji polegało na podrobieniu podpisu akcjonariusza-wnioskodawcy. Zapisy, które sporządził oskarżony nie są ani podrobieniem ani przerobieniem tego dokumentu - mogła je uczynić każda osoba. M. T. miał jednak świadomość, że wypełnia wniosek na prośbę S. B., który chce nabyć akcje pokrzywdzonego do czego zgoda zarządu spółki była konieczna z uwagi na charakter akcji, a więc wniosek będzie złożony. Miał też świadomość, że wniosku nie będzie mógł podpisać akcjonariusz J. L. (1) ponieważ był w tym czasie pozbawiony wolności w Stanach Zjednoczonych i czas jego powrotu do kraju był nieznanym. W sytuacji gdy M. T. nie wypełnił rubryki dotyczącej danych pełnomocnika wnioskodawcy (wypełnianej tylko gdy wniosek miał złożyć pełnomocnik) to wiedział, że podpis J. L. (1) na przekazywanym dokumencie zostanie podrobiony a potem wniosek trafi do zarządu (...) S.A. Gdyby jego intencją przy wypełnianiu wniosku było złożenie

pisma przez pełnomocnika akcjonariusza – R. Z. (1) to wpisałby jego dane. To że właściciel akcji J. L. (1) aprobował transakcję wyklucza przypisanie oskarżonemu przestępstwa przeciwko mieniu, lecz nie ekskulpuje M. T. od zarzutu popełnienia przestępstwa przeciwko dokumentom. O ile więc brak jest dowodowych podstaw do ustalenia, że oskarżony współdziałał z nieustalonym fałszerzem dokumentu w farmie sprawczej, to z pewnością w zamiarze by ta inna, nieustalona osoba użyła jako autentycznego podrobionego wniosku do zarządu (...) S.A. o wyrażenie zgody na sprzedaż 3000 akcji (...) S.A. na rzecz S. B. ułatwił jej to w ten sposób, że wypełnił ten wniosek, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w z art. 270 § 1 k.k. Należy ono do ciągu przestępstw o którym mowa w punkcie VII zaskarżonego wyroku (art. 91 § 1 k.k.) Sąd I instancji wymierzył karę roku pozbawienia wolności. Stąd też zmiana zaskarżonego wyroku w omawianej części wynikała z podzielenia zarzutu apelacji obrońcy M. T..

4. Rozstrzygnięcie w zakresie przypisania oskarżonemu M. T. posługiwania się podrobionym pełnomocnictwem z dnia 1 grudnia 2008 r. przy transakcjach sprzedaży J. B. akcji J. L. (1) (**punkt VII części wstępnej i ten sam punkt części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku**) kwestionują apelacje obrońcy oskarżonego M. T. i pełnomocniczki oskarżyciela posiłkowego J. L. (1).

W interesującym zakresie (punkt VII części wstępnej zaskarżonego wyroku) oskarżonemu zarzucono i przypisano występki z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wypełnienie znamion określonych w art. 270 § 1 k.k. samo w sobie nie godzi bezpośrednio w dobro indywidualne ponieważ przedmiotem ochrony tego przepisu jest zaufanie do dokumentu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., I KZP 5/16, OSNKW 2016 r., z. 10, poz. 66, por. też cyt. tam orzeczenia). Rozważając w tym kontekście czy J. L. (1) jest uprawniony do zaskarżenia wyroku w tej części Sąd Apelacyjny uznał, że ma on prawo kwestionować w środku odwoławczym stanowisko Sądu I instancji wyrażone w orzeczeniu i wykazywać, że w istocie jest pokrzywdzonym, lecz wskutek wadliwych ustaleń faktycznych, czy oceny prawnej Sąd błędnie uznał, że jego dobro prawne nie zostało naruszone czynem zarzucanym osobie oskarżonej.

Obrońca wywodzi, że oskarżony M. T. nie miał świadomości, że użyte podczas transakcji z J. B. pełnomocnictwo do obrotu akcjami udzielone mu przez J. L. (1) z notarialnie poświadczonym podpisem jest podrobione, a odmienne ustalenia Sądu I instancji są błędne.

Jest poza sporem, że na pełnomocnictwie o którym mowa podpis J. L. (1) podrobił W. S., który w kancelarii notarialnej A. R. podawał się za J. L. (1) i legitymował jego dowodem osobistym, co świadek ten przyznaje (k.459-462, 4150-4152A). W sytuacji gdy pełnomocnictwo nosiło datę 1 grudnia 2008 r., to dla posługującego się nim w 2010 r. przy sprzedaży akcji oskarżonego było oczywiste, że nie mógł go podpisać J. L. (1) ponieważ w czasie jego sporządzenia, od ponad miesiąca przebywał w Stanach Zjednoczonych pozbawiony wolności, o czym oskarżony wiedział choćby z racji bliskich relacji rodzinnych. Jeśli nawet oskarżony nie zauważył daty sporządzenia pełnomocnictwa gdy wszedł w jego posiadanie to z pewnością bez trudności mógł ja dostrzec posługując się nim przez okres co najmniej pięciu miesięcy.

Apelująca pełnomocniczka oskarżyciela posiłkowego ma rację wskazując, że nie byłoby wyjściem poza granice zdarzenia historycznego zakreślone skargą zasadniczą prokuratora ustalenie, że zbywając J. B. akcje J. L. (1) i posługując się przy tym podrobionym pełnomocnictwem oskarżony zrealizował znamiona określone nie tylko w art. 270 § 1 k.k. ale także w innym przepisie zamieszczonym w rozdziale Kodeksu karnego wymieniającym przestępstwa przeciwko mieniu: w art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. lub art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. (art. 11 § 2 k.k.).

Przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wymaga by wyrok skazujący zawierał dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Konieczna jest więc korelacja między opisem czynu przypisanego i podstawą prawną skazania: „kwalifikacja prawna nie może pomijać żadnych okoliczności zamieszczonych w opisie czynu, istotnych z punktu widzenia oceny materialnoprawnej, ale zarazem nie może wychodzić poza ich treść” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12.04.2017 r., II AKa 47/17, LEX nr 2292421).

Sąd Okręgowy uznał M. T. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 roku do 28 maja 2010 roku we W., posługiwał się podrobionym pełnomocnictwem do sprzedaży akcji należących do J. L. (1), zbywając je na rzecz J. B., a w tym:

- w dniu 7 stycznia 2010 roku użył podrobionego pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1) w dniu 1 grudnia 2008 roku, przedkładając je przy czynności sprzedaży 30 000 akcji (...) S.A. za kwotę 450 000 zł J. B.,

- w dniu 12 marca 2010 roku użył podrobionego pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1), w dniu 1 grudnia 2008 roku, przedkładając je przy czynności sprzedaży 20 000 akcji (...) S.A. za kwotę 300 000 zł J. B.,

- w dniu 28 maja 2010 roku użył podrobionego pełnomocnictwa do sprzedaży akcji, rzekomo udzielonego mu przez J. L. (1), w dniu 1 grudnia 2008 roku, przedkładając je przy czynności sprzedaży 10 000 akcji (...) S.A. za kwotę 150 000 zł J. B. tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (punkt VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Zatem opis zachowań oskarżonego ujęty w opisie czynu przypisanego znajduje pełne odbicie w kwalifikacji prawnej przyjętej przez Sąd I instancji. Wbrew apelacji nie znajdują się tam ustalenia o wprowadzeniu w błąd (wyzyskaniu błędu, lub niezdolności do należytego rozumienia przedsiębranego działania) innej osoby i doprowadzeniu jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżonego czyniącego to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ani o przywłaszczeniu tych akcji. Stwierdzenie o sprzedaży akcji J. L. (1) przez oskarżonego posługującego się podrobionym pełnomocnictwem i uzyskaniu zapłaty nie jest tożsame z ustaleniem działania w celu bezpodstawnego polepszenia sytuacji majątkowej własnej lub innej osoby. Dlatego zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. jest niezasadny.

Oskarżony wyjaśnia (k. 166v, 167), że transakcje te zawarł w związku z prośbami żony przyrodniego brata J. L. (2) pozbawionej środków do życia, zapewniony, że J. L. (1) wie o nich, a pieniądze uzyskane ze sprzedaży przekazał S. B. i zostały przeznaczone na jej utrzymanie i spłatę długów J. L. (1). Podobnie zeznaje S. B. wskazujący (k.333C, 337C, 339C, 335v), że J. L. (1) wiedział o transakcjach, otrzymał od niego faksem rozliczenie transakcji, wskazywał telefonicznie jakie należności spłacić, i świadek przekazał pieniądze R. Z. na prowadzenie firmy J. L. (1), jego żonie, część zatrzymał jako zwrot pożyczek udzielonych J. L. (2). R. Z. (1), którego poczynania związane ze sprzedażą akcji J. L. (1) akceptuje zeznaje (k.4232A), że transakcje sprzedaży akcji (...) odbywały się za wiedzą i zgodą J. L. (1). Pamięta także, że na telefoniczne polecenie J. L. (1) przekazał jego pozostawiony w kraju dowód osobisty W. S., który miał go dać J. L. (2) (k.455v). W. S. zbieżnie z tym przyznaje, że na prośbę żony J. L. (1) tłumaczącej to swą trudną sytuacją materialną podrobił jego podpis na pełnomocnictwie m.in. dla M. T. (k.4151-4152A) użytym potem do sprzedaży akcji J. B.. J. L. (1) z jednej strony mówi, że nie godził się na sprzedaż jego akcji (k.27C, 30C, 47C), z drugiej zaś zeznaje, że jednak aprobował tę sprzedaż z przeznaczeniem na spłatę długów pozostałych w kraju i utrzymanie rodziny (k.28C). J. L. (2) przyznaje (k.9C,10C), że wiedziała, iż M. T. i S. B. sprzedają akcje męża i zgadzała się na to nie zawsze uzgadniając to z mężem, otrzymywała też pieniądze na utrzymanie rodziny od S. B.. Sąd Okręgowy mógł więc uznać bez narażania się na zarzut dowolności, że brak jest wystarczających podstaw dowodowych, do przyjęcia że oskarżony działał w celu niegodziwego powiększenia majątku swojego lub innej osoby, a nie w przekonaniu, że robi to za zgodą właściciela akcji i jego żony w celu spłaty zadłużenia J. L. (1) i dostarczenia środków utrzymania jego rodzinie. Charakterystyczna jest w tym względzie sytuacja podnoszona w apelacji obrońcy oskarżonego, gdy na skutek pomyłki pracowników biura maklerskiego na rachunek J. B. została przeniesiona większa ilość akcji J. L. (1) niż to wynikało z umowy. Wówczas, jak wyjaśnia M. T. (k.167) po konsultacji S. B. z J. L. (1) nie zgodził się na propozycję J. B. odsprzedaży tej części akcji i wróciły one na rachunek J. L. (1) (k.881A, 3163A, 3164A, 378). Potwierdza ona wersję prezentowaną przez M. T., że jego intencją przy zawieraniu umów z J. B. nie było bezprawne przysporzenie majątku sobie lub innej osobie, lecz zgodne z wolą właściciela akcji spłacenie jego należności i dostarczenie środków utrzymania jego rodzinie. Nie ekskulpuje ona jednak oskarżonego, jak to zasadnie przyjął Sąd Okręgowy od zarzutu świadomego posługiwania się przy tych transakcjach podrobionym pełnomocnictwem J. L. (1). Nie było więc podstaw by w ramach zdarzenia historycznego zakreślonych aktem oskarżenia uprzedzić strony o możliwości przyjęcia, że omawiany tu czyn ciągle zarzucany oskarżonemu wyczerpuje nadto zmaniona art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zbiegu kumulatywnym z art. 270 § 1 k.k.(art. 11 § 2 k.k.). Sąd I instancji nie naruszył więc art. 399 § 1 k.p.k.

Taka ocena powoduje, że brak jest podstaw do orzeczenia obowiązku z art. 46 § 1k.k. skoro z przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. bezpośrednio nie wynika szkoda.

5. Trafne są wyrażone w zaskarżonym wyroku oceny zeznań R. R. (1) (k.418-419, 2835-2836A, 2839-2875A, 2876-2886A) i A. K. (2) (k.3970-3975A, 3978-3988, 4021-4024A, 4025-4030A, 4033-4039A, 4041-4043A, 4049-4051A) oraz wyprowadzone z nich oraz innych ujawnionych dowodów (zeznania notariusz A. S., B. K., opinia pismoznawcza, dokumenty: pełnomocnictwo, oświadczenie odebrania zaświadczenia depozytowego) wnioski o przebiegu zdarzeń (**punkty II i III części wstępnej zaskarżonego wyroku**).

Apelujący nie podważa sposobu wprowadzenia do podstawy dowodowej relacji A. K. (2) poprzestając na stwierdzeniu, że nie złożył on zeznań na rozprawie, co przecież było rezultatem okoliczności niezależnych od Sądu I instancji podejmującego wystarczające starania by świadka przesłuchać. Sytuacja taka nie powoduje, że jest to dowód „gorszy” i nie wyklucza go z podstawy ustaleń skoro został ujawniony na rozprawie w sposób zgodny z przepisami proceduralnymi. obrońca w istocie nie kwestionuje trafnej oceny relacji A. K. (2) i R. R. (1), wywodzi natomiast, że Sąd Okręgowy wadliwie uznał, że dowody istniejące w sprawie pozwalają na ustalenie, iż wbrew temu co wyjaśnia oskarżony miał świadomość, że przekazywane tym świadkom pełnomocnictwa do działania w imieniu R. T. są podrobione.

Jest poza sporem, że pełnomocnictwa: z dnia 5.08.2010 r. udzielone A. K. (2) (rep. A (...)) i z dnia 26.04.2010 r. (rep. A (...)) udzielone R. R. (1) przez R. T. zostały podrobione. Notariusz A. S. wskazała (k.115A, 119A), że w rzeczywistości potwierdzała wówczas własnoręczność podpisu A. K. (2) na pełnomocnictwach jakich udzielał R. T. do czynności związanych z akcjami (...), choć przecież takich akcji w odróżnieniu od niej nie posiadał. Koresponduje to z relacją A. K. (2) (k.3972A, 3982A) stwierdzającego, że to oskarżony M. T. przekazał mu dokumenty i skierował do notariusza, gdzie po złożeniu podpisów zwrócił pełnomocnictwa oskarżonemu. Jeśli więc następnie R. R. (1) (k.2841A) i A. K. (1) (k.3984A) otrzymali od oskarżonego już podrobione pełnomocnictwa upoważniające ich przez R. T. do czynności związanych z jej akcjami to jest oczywiste, że M. T. miał świadomość, że są to dokumenty sfalszowane. Taki sam wniosek wynika z tłumaczeń oskarżonego przekazywanych tym świadkom, co do powodów dla których pokrzywdzona nie działa sama. R. R. (1) wskazuje (k.2841A, 2878A), że oskarżony prosił go o przysługę w zamianie akcji znajomej, która przebywa za granicą w Stanach Zjednoczonych. Tak samo prośbę o pomoc w zbyciu akcji R. T. tłumaczył A. K. (2) (k.3972A). Relacje tych świadków potwierdza G. S. (k. 297C, 307C), któremu właśnie pobyt w Stanach Zjednoczonych i chorobą właścicielki akcji tłumaczono działanie w jej imieniu pełnomocnika A. K. (2). Skoro M. T. przekonywał świadków, że właścicielka akcji przebywała za granicą i dlatego nie może sama dokonywać czynności dotyczących jej akcji, to z takiego stwierdzenia jasno wynika, iż oskarżony wiedział, że to nie ona udzieliła we W. (skoro przebywała w Stanach Zjednoczonych) przed nieodległym czasem pełnomocnictw A. K. (2) i R. R. (1), których przecież nie znała, o czym też oskarżony wiedział z racji kontaktów z nimi skoro nieprawdziwie opowiadał im o pobycie kobiety za granicą. M. T. poinformował zresztą A. K. (2) (k.3972A, 3982A), że nie ma dokumentów potrzebnych do transakcji sprzedaży akcji. Instruował go także, by (k.3974A) na ewentualne pytania policjantów mówić, że to nieznaną osobą prosiła go o przysługę.

Z relacji R. R. (1) i A. K. (2) nie wynika, by oskarżony towarzyszył im w biurze notariusza, w biurze spółki (...), czy w budynku banku stąd nie może dziwić, że „żaden z urzędników występujących w sprawie nie rozpoznał oskarżonego i nie potwierdził jego udziału w sfalszowaniu pełnomocnictwa” (apelacja str.4). Oskarżonemu nie zarzucono i nie przypisano podrobienia pełnomocnictw, lecz współdziałanie w posłużeniu się nimi, trafność tego ostatniego ustalenia wykazano wyżej. Aktywna i inicjująca rola oskarżonego w czynnościach dotyczących omawianych tu akcji R. T. wynika z zeznań R. R. (1) A. K. (2) i nabywcy akcji G. S.. Ten pierwszy podaje, że na prośbę oskarżonego o pomoc w przekształceniu akcji R. T. posłużył się w banku otrzymanym od niego podrobionym pełnomocnictwem, gdzie ubiegał się o wystawienie świadectwa depozytowego sporządzając dokumenty pod dyktando towarzyszącego mu oskarżonego i przekazując mu otrzymane świadectwo (k.2841-2843A, 2846A, 2878A). A. K. (1) mówi (k.3972A), że M. T., oferował mu pieniądze za pomoc w zbyciu akcji R. T., on wskazał kancelarię notarialną, gdzie zawierane były umowy (k.3972A), przekazał sfalszowane pełnomocnictwo i świadectwo depozytowe (k.3982A), udzielał świadkowi instrukcji i o wszystkim decydował (k. 3972A, 3984A), zabrał pieniądze otrzymane od nabywcy akcji (k.3973A). Koresponduje to z zeznaniami G. S. wskazującego (k.298C, 299C, 309C), że przy zawieraniu wszystkich umów był obecny oskarżony, zabierał otrzymane pieniądze i „sprawiał wrażenie osoby istotnej w transakcjach”. Ten ostatni świadek rzeczywiście

mówi (k.297C), że o sprzedaży akcji R. T. rozmawiał z A. K. (2). Zauważając, że były to rozmowy telefoniczne, więc świadek nie wiedział z kim faktycznie się komunikował, trzeba stwierdzić, że taka treść zeznań nabywcy nie podważa ustaleń Sądu I instancji o udziale M. T. w zbywaniu akcji R. T. i posługiwaniu się podrobionymi pełnomocnictwami o czym, jak wskazano, mówią A. K. (1), R. R. (1) i G. S.. Z relacji tych osób wynika spójny obraz zaangażowania oskarżonego M. T. w zachowania nakierowane na zawładnięcie akcjami R. T. i ich zbycie.

Obrońca podnosi, że M. T. z racji posiadanej wiedzy nie podejmowałby ryzyka wprowadzania do obiegu fałszywych dokumentów i wykorzystywania ich do uzyskiwania nienależnych korzyści. Doświadczenie wynikające z orzekania przeczy trafności tego argumentu.

Odwołując się do zeznań R. T. (k.181-183, 77-80C, 90-91C, 94-95C, 97C, 99-100C, 101-103C, 108-112C, 204-209C), S. B. (k.343-346C), M. F. (k.237v -238, 268C, 269-271C), H. P. (k.238v-240, 282-283C, 283-284C, 285C, 288-289C, , 291C, 292C), T. G. (1) (k.368v-369v, 349C, 350C, 354C, 356C, 360C), wniosków do zarządu (...) S.A. o zgodę na sprzedaż akcji R. T. S. B., J. B. i T. G. (1) z podrobionymi przez inną osobę niż oskarżony podpisami wnioskodawczyni (k.1191A, 1193A, 1194A, 1188A) apelujący wskazuje na wiedzę innych osób o posiadaniu przez pokrzywdzoną akcją (...) S.A. i ich możliwy udział w podrobieniu pełnomocnictw udzielonych A. K. (2) i R. R. (1). Przytoczone w apelacji okoliczności dotyczące wiedzy świadków o posiadaniu przez R. T. akcji znacznej wartości i braku zgody na ich zbycie, pretensji zgłaszanych przez S. B., sfalszowania podpisów pokrzywdzonej na wnioskach do (...) S.A., nieotrzymania przez nią zawiadomienia o przejściu akcji do depozytu w innym banku mogą wskazywać na prawdopodobieństwo udziału jeszcze innych osób w zarzucanych oskarżonemu zdarzeniach dotyczących uzyskania możliwości władania akcjami pokrzywdzonej. Podobnie cytowane przez A. K. (2) wypowiedzi M. T. (k.3973A, 4024A) dotyczące przejęcia części pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży akcji przez szefów oskarżonego. Jednak okoliczności te nie przeczą udziałowi M. T. w omawianych tu czynach, a ustalenie, że działał wspólnie z jeszcze innymi osobami w realiach procesowych (brak apelacji na niekorzyść w tej części – art. 434 § 1 k.p.k., art. 443 k.p.k.) nie jest możliwe.

6. Apelacja obrończyni oskarżonego M. T. kwestionuje (str. 6) ustalenie, że działanie oskarżonego M. T. i A. K. (2) skutkowało doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia akcjami pokrzywdzonej R. T. wywodząc, że dopiero późniejsze zachowanie G. S. pozbawiło pokrzywdzoną własności akcji (...) **(punkt III części wstępnej i ten sam punkt części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku)**. Z kolei obrońca oskarżonego S. P. (1) wywodzi (apelacja str. 9), że oskarżony ten nie osiągnął żadnej korzyści i nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. L. (1) skoro środki na rachunku założonym na jego nazwisko w (...) zostały zablokowane **(punkt I części wstępnej i ten sam punkt części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku)**.

W związku z takimi zarzutami apelujących należało uznać, że nie bez racji kwestionują oni przyjęcie, że działanie oskarżonych nakierowane było na wprowadzenie w błąd rozporządzającego prawem majątkowym (prawem z akcji) i doprowadzenie go do rozporządzenia tym prawem pod wpływem błędu.

Trzeba przypomnieć trafne ustalenia Sądu Okręgowego o przebiegu omawianych tu zdarzeń:

Oskarżony S. P. (1) posługując się podrobionym dowodem osobistym na nazwisko J. L. (1) uzyskał od pracowników (...) S.A. potwierdzenie nabycia akcji (...) wartości 2303059 zł a następnie posługując się tym potwierdzeniem i tym samym podrobionym dowodem osobistym, założył w Oddziale (...) we W. rachunek maklerski na nazwisko J. L. (1) i spowodował przekazanie tych akcji na pozostający w jego dyspozycji rachunek maklerski po czym wydawał dyspozycje sprzedaży wymienionych papierów wartościowych na (...)w W..

Natomiast M. T. wraz z A. K. (2) posługując się podrobionym dokumentem pełnomocnictwa do dokonywania w imieniu R. T. wszystkich czynności prawnych i faktycznych dotyczących należących do niej akcji spółki (...), złożył w jej imieniu oświadczenia woli o warunkowej sprzedaży posiadanych przez nią akcji (...) S.A. i udzieleniu G. S. pełnomocnictwa dalszego do czynności w ich zakresie uzyskując w zamian 1263073,5 zł. Dalszych czynności dotyczących akcji pokrzywdzonej, jak zauważa obrońca M. T., w szczególności związanych z przeniesieniem własności akcji dokonywał już G. S. działający w imieniu R. T. na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez A. K. (2).

Rozporządzenie mieniem o jakim mowa w art. 286 § 1 k.k. to "każda czynność zadysponowania mieniem, kształtująca określony stan prawny, a także stan faktyczny w zakresie władania mieniem" (postanowienie Sadu Najwyższego z 28.04.2016 r., I KZP 3/16, OSNKW 2016 r., z. 6, poz. 37

Trzeba więc zauważyć, że opisane wyżej zachowania S. P. (1) oraz M. T. nie miały na celu wprowadzenia w błąd rozporządzającego prawem majątkowym pokrzywdzonych oraz i doprowadzenie go pod wpływem błędu do rozporządzenia prawem do akcji, lecz stworzenie sytuacji mającej wywołać na zewnątrz przeświadczenie, że przysługuje im prawo z akcji (...) (por. Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz, pod red. A. Zolla, WK 2016, teza 48 do art. 284 k.k.). To przecież oskarżeni uzurpując sobie prawo z akcji (...) należących do R. T. i J. L. (1) bezprawnie rozporządzali nimi wywołując u nabywców, notariuszy, pracowników biur maklerskich, zarządu spółki przekonanie o tym, że są uprawnieni z tego prawa.

Przywłaszczenie definiowane jest w relacji do kradzieży jako podjęcie przez sprawcę w stosunku do wcześniej niebezprawnie posiadanej rzeczy ruchomej zachowania stwarzającego na zewnątrz pozory zdadne wytworzyć u zewnętrznego obserwatora przekonanie jakoby rzecz ta stanowiła jego własność lub jakoby przysługiwało mu do tej rzeczy ruchomej inne prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.12.2008 r., III KK 221/08, LEX nr 495316). Widać więc, że takie ujęcie ma ograniczone zastosowanie do prawa majątkowego, które jest bytem konwencyjnym i nie ma materialnego substratu. Dlatego przywłaszczenie „prawa majątkowego (art. 284 § 1 k.k.) nie jest uzależnione od uprzedniego jego posiadania. Posiadanie, jako instytucja prawa cywilnego, oznaczająca stan faktyczny, polegający na władaniu określoną rzeczą przez posiadacza (art. 336 k.c.), nie obejmuje swoim zakresem praw majątkowych. Wymóg posiadania dotyczy jedynie cudzej rzeczy ruchomej" (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.02.2009 r., IV KK 3/09, Prok. i Pr. 2009 r., z. 9, poz. 12). Przywłaszczenie prawa majątkowego przez sprawcę będzie więc wyrażać się w takim zewnętrznym zachowaniu jakby mu to prawo przysługiwało. Uzurpacja prawa majątkowego, z istoty rzeczy, może się manifestować nie tyle czynnościami faktycznymi (np. zużyciem, zniszczeniem, ukryciem), co konwencjonalnymi (np. umowy cywilnoprawne, wnioski o wydanie potwierdzenia nabycia akcji, udzielenie pełnomocnictwa, dyspozycja przeniesienia akcji). Jeśli więc zachowania sprawcy mają stworzyć na zewnątrz pozór skuteczności tych czynności i wywołać przekonanie, że przywłaszczone prawo majątkowe mu przysługuje, to łączą się z koniecznością podjęcia oszukańczych zabiegów służących wywołaniu u innych błędnego wyobrażenia o przysługiwaniu sprawcy prawa majątkowego. Zbliża to przywłaszczenie do oszustwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5.05.2015 r., IV KK 412/14, LEX nr 1683373). Inaczej niż w wypadku typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., co już wskazywano wyżej, wystarczające jest wywołanie w świecie zewnętrznym sprzecznego z prawdą przekonania o przysługiwaniu sprawcy prawa majątkowego i „nie jest konieczne dokonywanie rozporządzenia prawem majątkowym przez osobę, której prawo to przysługuje” (Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz, pod red. A. Zolla, WK 2016, teza 48 do art. 284 k.k.).

Uzyskanie sfałszowanego dowodu osobistego (S. P. (1)) i sfałszowanego pełnomocnictwa (M. T. współdziałający z A. K. (2) i innymi) właścicieli akcji stworzyło oskarżonym faktyczną możliwość podszywania się pod osoby uprawnione do akcji. Podając się za J. L. (1), używając podrobionego dowodu osobistego na jego nazwisko oskarżony S. P. (1) najpierw w (...) Juzyskał potwierdzenie nabycia akcji, następnie założył rachunek maklerski na nazwisko J. L. (1) w (...), zlecił przeniesienie akcji na ten rachunek, a potem wydawał dyspozycje sprzedaży tych akcji. Wszystkie te bezprawne zachowania: przeniesienie akcji do banku o którym nie wiedział pokrzywdzony, ich sprzedaż manifestowały na zewnątrz, że to jemu przysługuje na prawo z akcji, pozorowały wobec innych osób – pracowników banków skuteczne dokonanie transferu akcji i ich sprzedaży, wskazywały że intencją oskarżonego było trwałe wyzucie pokrzywdzonego z tego prawa majątkowego, pozbawienie go możliwości jego wykonywania. Podobnie oskarżony M. T., który wspólnie z A. K. (2) posługując się podrobionym pełnomocnictwem do dysponowania akcjami R. T. zawarł umowę warunkową sprzedaży jej akcji i udzielili G. S. dalszego pełnomocnictwa upoważniającego do przerejestrowania ich. Oskarżony pozorując zawarcie umowy warunkowej sprzedaży akcji i złożenie oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictwa ujawnił zamiar trwałego pozbawienia R. T. możliwości korzystania z prawa do akcji i postępowania tak, jakby to jemu ono przysługiwało a także wytworzenia u pełnomocnika nabywcy, notariusza błędnego przekonania, że wraz z A. K. (2) są uprawnieni do dysponowania tym prawem.

Tym samym omawianymi tu zachowaniami oskarżeni wyczerpali dyspozycję: S. P. (1) - art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., M. T. - art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Przyjęcie tej zmienionej, korzystniejszej dla oskarżonych (przyjęcie przywłaszczenia w miejsce oszustwa mienia znacznej wartości) prawnokarnej oceny ich zachowania oddaje faktyczne znaczenie podejmowanych przez oskarżonych działań i pozwala na identyfikację faktycznych pokrzywdzonych tymi zachowaniami.

Wymierzając oskarżonym niższe kary pozbawienia wolności i określając niższą ilość stawek dziennych grzywny (skoro oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) za omawiane przestępstwa Sąd Apelacyjny uwzględnił ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążające i łagodzące. Nie można było jednak poczytać na niekorzyść M. T. tego, że nie deklarował skruchy i nie naprawił szkody (uzasadnienie str.34) skoro realizując prawo do obrony przeczył swemu sprawstwu. Należało uwzględnić na korzyść oskarżonych także upływ dłuższego czasu (ponad 8 lat) od popełnienia przypisanych przestępstw przez który przestrzegali oni porządku prawnego, a także fakt, że oskarżeni są osobami starszymi i chorują. Z drugiej strony należało uwzględnić wartość przywłaszczonego przez oskarżonych prawa kilkakrotnie przekraczającą dolny próg wyznaczający granicę mienia znacznej wartości. Ustalona liczba stawek dziennych odpowiada możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonych oraz ich sytuacji rodzinnej.

7. Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego M. T. za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wbrew apelacji nie razi niewspółmierną surowością lecz uwzględnia trafnie ustalony stopień winy i społecznej szkodliwości czynów wchodzących w skład ciągu. Nie może przecież ująć uwagi, że działania podejmowane przez oskarżonego stanowiły istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego obrotu akcjami.

Wymierzona oskarżonemu M. T. na zasadzie asperacji kara łączna pozbawienia wolności (art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k.) jest odpowiednim podsumowaniem jego przestępczej działalności podlegającej ocenie uwzględniając relacje podmiotowe i przedmiotowe między przestępstwami godzącymi ci prawda w różne dobra chronione, ale popełnione w podobnym czasie i podobnej sytuacji.

8. Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonym w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze. Natomiast orzeczenie o kosztach sądowych postępowania odwoławczego ma oparcie w przepisach art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k., a co do opłat na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1, art. 10 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1989 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Orzeczenie o opłacie wymierzonej oskarżycielowi posiłkowemu J. L. (1) wydano na podstawie art. 13 ust. 1 tej ustawy.

SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Cezariusz Baćkowski SSO(del. do SA) Mariusz Wiązek